

Kukulkans Meesterplan

Boek III

DE ZOON VAN DE SLANG

Peter Varg

Hoofdstuk 1: Liefdevolle onwetendheid

Na een wild afscheidsfeest met zijn vrienden en vriendinnen in de Herberg bracht Victor voor de laatste maal de nacht door in het huisje waar hij al heel zijn leven woonde. Hij was net vijfentwintig jaar geworden en de volgende dag zou hij het vliegtuig nemen naar Chili. Daar zou hij de urn met de as van zijn moeder Monica aan zijn grootmoeder geven, zodat ze kon begraven worden volgens de gebruiken van de Coya-indianen. Buiten in de tuin kraakten en piepten de eiken een speciaal slaaplied voor hem, maar hij kon de slaap maar niet vinden. Hij lag te woelen in zijn bed. Er was te veel om afscheid van te nemen.

Op zijn nachttafeltje stond een foto van zijn ouders. Zijn moeder, het hart van zijn leven, was een paar maanden geleden gestorven. Zijn vader, Peter, de man die zijn bestaan richting en zin gaf, was al tien jaar dood. Ze waren dood maar niet vergeten. Hij hoorde ze lachen in de wind en zag ze samen dansen in het vuur van de openhaard, in de vlam van een kaars of op het glinsterend oppervlak van een waterplas. Gisteren nog zag hij zijn moeder in de glimlach van een kind en zijn vader wuifde naar hem met de hand van een vreemde die in de menigte verdween voordat hij hem kon aanspreken.

Aan de muur hing een tekening die hij jaren geleden maakte van Felina, zijn eerste grote liefde. Hij leerde haar kennen op een zaterdagavond in de Herberg waar hij samen met een paar klasgenoten een glas zat te drinken. Ze keken naar de meisjes en jongens die op de dansvloer indruk op elkaar probeerden te maken. De laatste tonen van een lied klonken. Lachend en pratend liepen enkele koppeltjes terug naar hun tafel. Een gespierde reus trok zijn tengere danspartner dicht tegen zich aan en wou haar kussen. De jonge vrouw snauwde hem iets toe en duwde hem weg. De reus reageerde boos

en greep haar brutaal vast. Victor wou tussenbeiden komen maar zijn vriend Mookait gaf hem een nieuw glas bier en zei: 'Rustig maar, dat mooie kind heeft je hulp niet nodig.'

Hij kreeg gelijk. Ze blies als een kat en schopte haar belager keihard tussen de benen. Behendig glipte ze uit zijn greep en haalde haar lange nagels over zijn gezicht. De kerel zakte kreunend in elkaar. Een paar spitsbroeders van de man wilden het haar betaald zetten, maar uit de onrustige menigte stapte een kelner naar voor. De ruziezoekers verbleekten. Ze namen hun kompaan mee en kozen het hazenpad.

De kelner bezorgde Victor steeds een ongemakkelijk gevoel. Hij verscheen en verdween zoals een spook en als hij hem met zijn blauwe en groene oog aanstaarde leek het alsof hij tot diep in zijn ziel kon kijken. Hij was lang en mager. Zijn gezicht stond vol sproeten en hij droeg zijn vuurrode haar in een vlecht. Niemand wist wie of wat hij was. De Herberg was een vrijplaats voor heel wat vreemde wezens, maar die deden meestal niet zo geheimzinnig over hun identiteit. Niemand kende zijn ware naam en daarom noemden men hem maar de Kelner, net zoals men de eigenaar van de Herberg de Barman noemde.

De Kelner fluisterde het meisje zacht iets toe en Victor hoorde haar woedend antwoorden: 'Maar hij is begonnen! Ik hou me aan de wet van de Boom en ik heb de gedragsregels gevolgd. Ik heb hem gezegd wie ik was. Meer kan ik toch niet doen?'

Mookait grinnikte: 'Die meid heeft op zijn minst wat spanning in haar leven. Zie ons hier eens staan als generaals zonder leger, als soldaten zonder oorlog.'

Victor keek wat beter naar het meisje dat vol vuur stond te redetwisten met de Kelner.

'Ken je haar?'

'Dat is Felina! Ze is een katvrouw. Als ze krols is dan komt ze in de problemen. En als ze niet krols is ook,' antwoordde Mookait vol overtuiging.

'Leg dat eens wat beter uit.'

'Krolse katvrouwen houden van mannen. Zelfs van aardse mannen. Dat bewijst volgens mij dat ze een bijzonder slechte smaak hebben.' Victor keek hem beledigd aan, maar hij vervolgde zijn betoog met zijn eigenwijze buitenaardse neus in de lucht: 'Meestal komen ze op deze planeet in de problemen omdat een deel van de aardbewoners, een groot deel mag ik wel zeggen, barbaarse idioten zijn die denken dat monogamie de enige vorm van samenleven is.'

'En waarom komt ze in de problemen als ze niet krols is?'

'Onze polygame stoeipoes daar is maar drie maanden per jaar krols. Daar kan ze zelf weinig aan doen. Het is haar natuur, begrijp je. De rest van het jaar heeft ze geen zin in seks. Dan is ze tevreden met een boek en een goed glas wijn of melk. Haar aardse minnaars begripen dat niet en zo blijft haar leven boeiend.'

Soms zou Victor zijn arrogante makker wel kunnen wurgen, maar hij was een trouwe vriend en een onuitputtelijke bron van roddel en weetjes. Nieuwsgierig keek hij naar de katvrouw. Dat wonder van een andere planeet boeide hem mateloos. De Kelner was verdwenen en ze stond daar helemaal alleen tussen een massa mensen.

'Wil je me aan haar voorstellen?' vroeg hij aan Mookait.

'Je komt in de problemen, dat weet je toch?'

'Dat hoop ik,' was zijn weerwoord.

Een uurtje later zat hij met haar in een klein tuintje op het dak van de Herberg. Hij wist niet dat dit romantische plekje bestond, maar het meisje kende de weg. Het lag verborgen in een kring van standbeelden van griezelige wezens die woedend naar de hemel keken. Hij nam een slokje van de fles wijn die Mookait hem toegestopt had toen hij met haar wegluchtte van de drukte in het café, kuste haar zacht op haar volle lippen en liet de wijn van zijn mond in die van haar lopen. Felina slikte. Terwijl ze met een tong zo ruw als een stukje schuurpapier aan zijn oor likte, streelde hij haar zacht en ze spinde gelukzalig. Ineens sprong ze recht. Terwijl ze sierlijk rond hem danste, trok ze haar kanten bloesje, haar zwarte leren laarzen en haar spijkerbroek uit. Met een diepe, zwoele stem maakte ze zich aan hem bekend zoals het hoorde. Ze zong:

*'Ik ben Felina van de oerplaneet Set.
Ik ben een katvrouw
Ik ben krols en ik ben nooit trouw.'*

'Ik ben Victor en ik ben een mensenkind...' Meer kon hij niet zeggen. Ze dook op hem en smoorde zijn woorden met kussen.

De vrijpartij met Felina, zijn eerste vrijpartij ooit, was een overweldigende ervaring. Haar heldergroene ogen schitterden. Ze zette grommend en grauwend haar lange nagels in zijn vlees en beet in zijn schouders en zijn nek. Het deed pijn, maar hij kon haar niet laten gaan. Haar geur maakte hem gek.

Later, toen ze na het liefdesspel zijn wonden likte om de genezing te bevorderen en de pijn te verdoven en hij haar smeekte om met hem te trouwen, zei ze somber: 'Er is geen toekomst voor ons Victor. Katvrouwen en menselijke mannen zijn niet gemaakt voor elkaar. Tijdens de paring wordt de katvrouw haar primitieve zelf en gebruikt ze haar tanden en klauwen om uitdrukking te geven aan haar passie. Om het mannetje aan haar te binden heeft de natuur haar gezegend, of vervloekt, met een bepaalde stof die bij het vrijen in haar zweet, speeksel en vaginaal slijm in hoge concentratie aanwezig is. Deze stof werkt potentieverhogend voor haar minnaar en is bijzonder verslavend. Eénmaal vrijen is prettig en vrijblijvend, tweemaal vrijen met dezelfde liefdespartner is gruwelijk intens en maakt het mannetje hopeloos afhankelijk. Bij de derde keer vallen er soms slachtoffers en het is nooit de katvrouw die met opengescheurde keel achterblijft.'

'Zou jij me echt doden?'

Ze kwam overeind en kleepte zich aan zonder antwoord te geven.

'Ga je nu al weg?'

'Dit is de beste manier, Victor, geloof me. We hebben elkaar iets moois gegeven. Dat moet genoeg zijn.'

Hij greep naar haar hand maar ze liet zich niet vangen. Onhoorbaar verdween ze van het dak. Hij zag haar enkel nog terug in zijn dromen.

Victor zuchtte diep en draaide zich nog maar eens om in zijn bed. Dat meisje had zijn hart gebroken.

Ineens hoorde hij trippelende pootjes. Twee eekhoortjes speelden tikkertje op het dak. Het geluid deed hem denken aan zijn kindertijd. In gedachten was hij terug een klein jongetje, een vrolijke spring-in-'t-veld met zwart haar en koolzwarte ogen die hij van zijn moeder geërfd had. Terwijl de rest van de wereld in brand stond en de ellende die gepaard ging met de eindtijd onmogelijk genegeerd kon worden, genoot hij van een prachtige jeugd. Hij voelde zich beschermd door de liefde van zijn ouders en door een oneindige kracht die hij niet kon benoemen. Het Kwaad kon hem niet deren. Hij was zoals Achilles, een Griekse held, maar dan zonder de zwakke plek in zijn hiel.

Hij woonde even buiten het centrum van Aalst, een kleine stad in België. Hij speelde nooit op straat, dat deed geen enkel kind meer. Het was te gevaarlijk. Zijn vrienden ontmoette hij meestal in chatrooms of in de virtuele wereld van computergames. Twee magische eiken en een cirkel van toverkristallen zorgden ervoor dat geen enkel kwaadaardig gedrocht hun tuin en hun woning kon binnensluipen. Lupus was zijn beste vriend. Hij zag eruit als een slome hond, maar dat was hij niet. Hij was een blauwe wolf van de planeet Arkann die net zoals de Aarde een van de acht oerplaneten was. Volgens het heilige boek van de Leegte zouden op deze werelden Redders opstaan om de Waanzinnige God uit te dagen op het einde der tijden. Een van hen zou Hem verslaan. Zijn moeder versluisde de angstaanjagende gedaante van Lupus met een spreuk om problemen met de burens te voorkomen. Lupus sliep naast zijn bed en hij reed paardje op zijn rug. Met zijn fijne neus rook het beest het gevaar lang voordat het in zijn buurt kwam. Hij had hem in actie gezien. De wolf was slim, snel en dodelijk en haalde monsters neer die vele malen groter waren dan hijzelf. De spookkat Blue was zolang als hij het zich kon herinneren zijn onzichtbare metgezel.

Waarschijnlijk denken jullie nu aan een zielig kind dat opgesloten zit in een klein huisje met een hond die geen hond is, een dode kat, twee bomen die geen echte bomen zijn en een hoop kristallen in de

grond. Kan het nog saai? Maar nee, het was niet saai. Bij Victor thuis was het altijd een beetje feest. Zijn moeder kwam uit Chili. Ze hield van lekker eten en een goed glas rode wijn en was gek op dansen en muziek en ... ze was een heks.

Zijn vader zei hem op de dag dat hij vijf jaar werd dat ze een speciaal soort heks was, een Witte Vlam. Op geheimzinnige toon ging hij verder: 'Nu je vijf bent kan ik het je wel zeggen. Je moeder is de machtigste heks van de hele wereld.'

De belofte van een spannend verhaal deed zijn bloed sneller vloeien. Hij deed mee met het spel en vroeg fluisterend: 'Hoe machtig is ze dan wel?'

'Even denken... Op je geboortedag doodde ze de Gevallen Engel Pontiaque. Er is niemand op deze wereld en daarbuiten die dat ooit voor elkaar heeft gekregen.'

'Waarom deed ze dat?'

'Omdat die gemene duivelin je ontvoerde naar de onderwereld.'

Victor merkte strijdvaardig op: 'Ze stak haar toch in de fik, hé?'

'Nee, dat deed ze niet. Duivels kan je niet verbranden. Ze kunnen niet sterven. Ze hebben een begin omdat ze geboren zijn uit Akash, maar ze hebben geen einde. Zo staat het geschreven. Je moeder deed iets wat onmogelijk is. Ze doodde een onsterfelijk wezen en daarom is ze de machtigste heks van allemaal.'

Hij wist niet goed wat hij van deze informatie moest denken. Zijn vader fantaseerde graag en veel en hij nam regelmatig een loopje met de waarheid. Anderzijds klopte het dat zijn moeder een heks was die een hele reeks trucjes kende. Als ze heel gelukkig of heel boos was, dansten er kleine vlammetjes over haar huid en als hij ziek was of droevig zong ze met een lied zijn pijnen weg. Misschien doodde ze die duivelin met haar toverlied. Ja, toch? Het was dus best mogelijk dat zijn pa voor één keer niet loog.

Vastbesloten om de waarheid te achterhalen stapte hij naar zijn moeder die druk bezig was met het maken van zijn verjaardagstaart met extra veel chocolade.

'Ben jij echt de machtigste heks van heel de wereld en kan je met je magie duivels doden?' vroeg hij haar.

Zijn ma wierp een vernietigende blik op zijn vader. Ze hield er niet van dat hij hem dingen vertelde die enkel grote mensen mochten weten.

Zijn pa reageerde gespeeld angstig: 'Ik weet het wel, we hebben besloten hem niet te veel te vertellen over de grote boze wereld, maar we moeten niet overdrijven, hé.'

Victor bleef aandringen en uiteindelijk bevestigde ze de woorden van zijn vader, maar ze voegde er snel aan toe: 'Ik heb die vervloekte duivelin niet alleen gedood. Een heleboel vrienden hielpen me. Zonder de fijne neus van Lupus zouden we je misschien nooit gevonden hebben in de onderwereld. Dan liepen we daar nu nog altijd rond.'

Zijn vader grinnikte: 'Komaan Monica, niet zo nederig. Ik herinner het mij nog alsof het de dag van gisteren was. Je stapte uit de gevangenis van vuur waarin Pontiaque je opsloot. Daarna nam je voor de eerste maal sinds ik je kende je gruwelijke machtsgedaante aan van een heks, zoiets als de kruising van de lelijkste vrouw die er bestaat met een weerzinwekkend gevleugeld reptiel. Toen schrapte je haar met je lange gele nagels uit het Grootboek. Je veranderde haar lot. Je doodde een schepper, de grootste kracht in deze schepping na de Waanzinnige God.'

Zijn ma wees streng met haar lange heksenvinger naar hem.

'Zwijg, Peter, of ik betover je in een dronken pad. Pontiaque was trouwens geen schepper meer. Ze was een Gevallen Engel. Akash nam haar het grootste deel van haar krachten af en bond haar aan de Aarde als straf voor haar rebellie in het begin der tijden.'

'Ik ben niet dronken,' lalde zijn vader en hij goot zich opnieuw een groot glas pisco uit, een Chileens drankje waar hij maar niet genoeg van kon krijgen.

Zijn moeder streelde Victor over het hoofd.

'Je pa is niet de eerste de beste. Hij vocht aan mijn zijde. Door een vloek kreeg hij macht over het Kwaad en kan hij oneindig veel zwarte zielsenergie uit het reservoir zuigen. Deze energie gebruikt hij dan als wapen. En de splinter van Chaos, die hij in zijn lichaam draagt, geeft hem kosmische kracht.' Ze liep op zijn vader toe, kuste hem en vervolgde: 'Hij beschermt ons elk uur van de dag en de nacht. Hij

heeft een lange tong en hij drinkt te veel, maar hij is en blijft de man van mijn hart.'

Daar waren de woorden die Victor het meeste haatte: "vloek" en "splinter van Chaos". In de grote buitenwereld gaven ze zijn vader misschien een voordeel tijdens een gevecht, maar in de veiligheid van hun huis brachten ze enkel ellende en pijn. De vloek woekerde in zijn lichaam en maakte hem ziek. Tijdens zijn slechtste momenten lachte hij niet met de grapjes die Victor maakte. Zijn mond bleef strak, zijn ogen koud. Hij vertelde geen verhaaltjes en speelde niet met hem. Hij had hem eens zien veranderen in een gruwelijk wezen. Zijn linkeroog schitterde als een gloeiende kool terwijl zijn rechteroog blind de wereld in staaarde. In die gedaante had hij lange witte haren en vreselijke klauwen. Zijn huid zat vol brandwonden, alsof iemand hem met een soldeerbout had bewerkt, en hij liep mank. Hij straalde zoveel woede uit dat Victor in elkaar kromp. Was dat zijn vader? Was dat de bewaker van hun huis, de held van het licht die hen moest beschermen tegen het Kwaad?

Lupus reageerde op zijn angst en stond dadelijk met blikkerende tanden naast hem. Blue sprong onhoorbaar van de kast. De spookkat schitterde als een blauwe ster. Zijn vader trok de duisternis naar zich toe en verdween. Een tel later opende zijn moeder de deur van hun woning. Ze stelde hem gerust en ging op zoek naar zijn pa. Ze zong zijn woede en zijn pijn weg en zorgde voor hem. Ze vertelde Victor later dat zijn vader in de Blonde Demon veranderde als de mens, de vloek en de splinter van Chaos samen werden gevoegd. In deze manifestatie bevocht hij hun vijanden en was hij bijna onoverwinnelijk.

Als de vloek een sluipmoordenaar was die zijn vader heel langzaam sloopte, dan was de splinter van Chaos een wervelstorm. Hij ging soms zo fel tekeer in hem dat hij zich liet opsluiten in een kooi die hij in de kelder bouwde.

Zijn moeder leed ook onder die aanvallen. Dan kon ze het bed niet meer uit. Als kleine jongen vroeg hij haar wenend wat er toch allemaal gebeurde. Ze vertelde hem dat de pijn van zijn vader haar pijn was. Door liefde en magie waren ze aan elkaar gebonden.

'Kan ik iets doen?' vroeg hij.

Ze schudde het hoofd. Soms kroop hij bij haar onder de lakens en drukte zich tegen haar aan. Hij voelde haar rillen. Hij hoorde haar kreunen. Wat haatte hij Chaos!

Op die verschrikkelijke momenten kwamen de vrienden van zijn moeder en vader hen altijd helpen. Frieda was een oud vrouwtje dat wat verderop in de straat woonde. Ze stond samen met de rest van haar familie altijd voor hen klaar. Als zijn moeder en zijn vader ziek waren, of als ze op reis gingen voor hun werk, dan mochten Lupus en hij bij haar logeren. Blue ging natuurlijk ook mee, maar die zag niemand, behalve hij.

Frieda woonde in een enorm huis. Tientallen wapens versierden de muren van de woonkamer. Schilderijen en mozaïeken vochten om zijn aandacht en overal lagen er boeken. Deze overvolle ruimte werd bevolkt door de kinderen en kleinkinderen van Frieda. Het waren blonde reuzen die hem nog het meest deden denken aan Vikings. Die kende hij heel goed. De bloedlijn van zijn vader was met die van deze dappere krijgers verweven. In zijn verzameling namen de films en de documentaires van de helden van het Witte Land, dat in het noorden begrensd werd door het magische gordijn van het poollicht, evenveel plaats in als die over de Tiahuanaco's en de Coya, Zuid-Amerikaanse indianen die de voorouders van zijn moeder waren.

De familie van Frieda was zo totaal anders dan die van hem dat hij zich op een andere wereld waande. Hij genoot van elk moment van zijn verblijf. Thuis kreeg hij elke dag uren lang onderwijs via de computer. Zijn vader en zijn moeder namen de rol van de begeleiders soms over als het ging over geschiedenis, aardrijkskunde, psychologie en filosofie. Zijn moeder leerde hem ook de beginselen van magie, niet om hem te doen toveren, want dat lukte nog niet, maar om hem de principes bij te brengen. En ze gaf hem dansles. Zijn vader trainde hem in wing chun, een vorm van kung fu, en hij leerde hem vechten met een mes. Victor vroeg hem eens waarom hij hun tijd verspilde om hem het gebruik van een primitief wapen te leren. Zijn pa antwoordde grijnzend dat vechten met een mes gewoon een andere manier van dansen was. Zijn glimlach verdween even snel als hij was opgebloeid. Een schaduw viel over zijn gezicht en hij gromde:

‘Moderne wapens scheppen te veel afstand tussen de moordenaar en het slachtoffer. Het maakt je op termijn onverschillig. Voordat je het weet is er geen verschil meer tussen jezelf en de monsters van Akash die je moet uitroeien. Ik leer je doden met je handen en met een mes omdat je het bloed van je slachtoffers moet blijven ruiken, omdat je hun pijn moet blijven voelen, omdat dat de enige manier is om mens te blijven als je klauwen groeien.’

Victor rilde. Hij hield er niet van als zijn vader met zijn spookstem sprak. Hij had trouwens geen klauwen en hij wou die ook niet.

Voor zijn volgende verjaardag vroeg hij een geweer en een laserzwaard. Hij kreeg een dolk.

Bij Frieda kreeg hij nooit les. Heel de dag door deed hij niets anders dan spelen en ... ademen. Hij kon het niet anders zeggen, maar het leek alsof er meer lucht in het huis van Frieda was ondanks de luidruchtige giganten. Hij vertelde zijn moeder over dit verwarrende gevoel en ze knikte begrijpend.

‘Wij hebben ervoor gekozen om je een bepaalde opvoeding te geven waardoor je zolang mogelijk kind kunt zijn, zonder de zware verantwoordelijkheden die volwassenen hebben. Daarom houden we sommige dingen voor je geheim. Deze geheimen leven hun eigen leven. Ze nemen een deel van onze levensruimte in en dat maakt ons huis kleiner. Ze voeden zich met onze energie en stelen onze zuurstof en dat voelen we allemaal. Frieda en haar familieleden hebben ook wel hun geheimen, maar dat heeft blijkbaar geen impact op hun omgeving. Ze zijn de beste vrienden die er bestaan.’ Ze staarde voor zich uit en reciteerde:

*‘Doorheen de tijd zijn wij gezonden,
weerberen en berserkers, aan Wodan en Stavo gebonden.
Als beschermers van de vrouw, de man en het kind,
waardoor de wereld na het laatste Ragnarok opnieuw begint.
Wij zijn je binnenste cirkel.
Ons langhuis is je huis.
We zullen vrienden zijn lang nadat de wolf de maan zal roven
en alle sterren zullen doven.’*

Hij vroeg haar wat ze met die woorden bedoelde en ze zei dat het een gedicht was dat Danny, de oudste zoon van Frieda, haar schonk op de dag dat ze in België was aangekomen. Meer uitleg gaf ze hem niet.

Hoofdstuk 2: Het wantrouwen ontkiemd

Na zijn tiende verjaardag brachten zijn ouders of hun vrienden hem elke dag naar een groot gebouw dat in de buurt van het stadspark gelegen was. Iedereen kende het als de Herberg. Het was echter veel meer dan een café. Het was het belangrijkste centrum van de dienaars van de Leegte in Europa. In een van de vele zalen kreeg hij samen met een twintigtal andere kinderen les. In de loop der jaren maakten ze van hen de nieuwe leiders in het leger van de Leegte. De groep bestond uit gewone mensenkinderen, mutanten en buitenaarders die naar de aarde waren gekomen om te strijden tegen de dienaars van Akash. De eerste dagen stonden in het teken van een belangrijke ceremonie. Tijdens deze viering van het licht werden ze verzocht om de woorden van een oeroude magische eed uit te spreken voor een groot publiek. Om geen fouten te maken oefende Victor thuis voor de spiegel:

‘Ik zweer vrijwillig en zonder dwang trouw aan de Leegte en beloof dat ik mijn leven zal offeren om het universum te redden van de ondergang. Ik leg me neer bij de beslissingen van de bondgenoten van de Kosmische Boom en de Kosmische Slang die hier op aarde in naam spreken van de Leegte en die het grotere geheel beter kunnen zien en ik ben me ervan bewust dat het verbreken van deze belofte wordt bestraft met de dood.’

Tijdens het avondeten vertelde hij zijn ouders dat hij de eed maar niets vond. Hij mopperde: ‘Ik vind de woorden absurd. Trouw zweren aan de Leegte wil ik nog wel doen, maar me neerleggen bij de beslissingen van de bondgenoten van de Kosmische Boom en de Kosmische Slang vind ik een brug te ver! Niemand weet of die alle-

maal wel goede bedoelingen hebben. Misschien zijn er wel valse goden bij, of goden die door het Kwaad waanzinnig zijn geworden, zoals Akash.'

Zijn vader probeerde ernstig te blijven maar dat lukte niet, hij schaterde het uit. Vervolgens zei hij: 'Je moeder en ik en alle dienaars van de Leegte die ik ken hebben deze eed ook afgelegd. In wezen beschikken enkele natuurgoden en enkele magische bomen die gegroeid zijn uit het zaad van de Kosmische Boom nu over ons leven en we moeten maar hopen dat ze weten wat ze doen als ze ons opofferen in de strijd.'

De volgende dag legde hij tegen zijn zin de eed af. Hij werd niet neergebliksemd omdat hij nog snel even op een spiekbriefje keek. Hij voelde zich niet beter of slechter. Het was gewoon tijdverlies.

Tijdens zijn opleiding maakte hij vrienden en vriendinnen. Samen zorgden ze ervoor dat de lessen niet te vervelend werden. Meestal amuseerden ze zich goed. Zo nu en dan werden ze echter ook geconfronteerd met de rauwe werkelijkheid en daarmee konden ze veel minder lachen. Hij herinnerde zich nog goed de lessen die ze kregen van een oude kerel met kort grijs haar en een verzorgde baard. Hij was de baas van de organisatie en iedereen noemde hem de Barman. Hij vertelde in kleurrijke bewoordingen over het einde der tijden, de strijd tussen Akash en de Leegte en over de oorlogen, rampen en plagen die daarvan het gevolg waren. Als lesmateriaal gebruikte hij de nieuwsberichten. Ze zagen gruwelijke beelden van Parijs. Buitenaardse monsters braken door de verdediging van de stad van licht en liefde en vermoordden iedereen die ze te pakken kregen. De Eiffeltoren lag in stukken langs de Seine.

De Barman legde hun uit dat er op de aarde tienduizenden steden bestonden die voorzien waren van de beste soldaten en de modernste wapens. Men ging ervan uit dat deze versterkte metropolen de mensheid zouden redden. Parijs was daar een van. Het zou niet helpen. De buitenaardse beesten die via een stelsel van gangen en poorten naar de aarde kwamen om te moorden en te plunderen in de naam van Akash, werden aangetrokken door deze centra's van macht zoals nachtvlinders door het licht van een kaars. Ze bleven

aanvallen in eindeloze golven tot de verdediging het begaf. De Barman verdeelde hen in kleine groepjes en ze kregen de opdracht om een manier te verzinnen om de mensheid te redden die wel effectief zou kunnen zijn. Victor ontwikkelde met een paar klasgenoten een computerspel. Ze gebruikten een hele reeks van oude en nieuwe goden en helden uit de Germaanse, de Griekse en de Zuid-Amerikaanse cultuur om een ondoordringbare kring rond de aarde te leggen. De Barman was onder de indruk van hun werk en ze kregen een dag verlof in het midden van de week.

Een paar maanden later zagen ze tijdens zijn les op de televisie hoe in de Balkan twee paramilitaire organisaties die al heel lang gezworen vijanden waren, een bestand sloten. De Barman legde uit dat de twee groepen besloten hadden om hun oude vetes te vergeten omdat ze zich zorgen maakten over de veiligheid van hun families. Nu maakten ze deel uit van elitekorpsen die de buitenaardse monsters bekampten. Tijdens de volgende lessen liet hij een paar gevechten zien. Samen bestudeerden ze de aanval- en verdedigingstechnieken die deze supersoldaten gebruikten en in de dojo oefenden ze dag in, dag uit, om even goed te worden als zij.

Tijdens een andere les liet hij hen het nieuws op de radio beluisteren. Een leger van geesten was gesignaleerd in de straten van Sarajevo. De Barman merkte op dat Mirtha de Witte Heks ervoor zorgde dat de geesten die aan de aarde gebonden waren een verbond sloten met de levenden om te redden wat er te redden viel. Blue, de kater van Mirtha, was, nadat hij gestorven was, een spookbeest geworden met enorme krachten. Hij kreeg opleiding van een woeste geest die in de Herberg huisde en was nu de baas van een groep van honderden klopgeesten met uitzonderlijke magische talenten. Samen vormden ze de Wilde Horde.

Victor fluisterde: 'Blue?'

De kleine spookkat verscheen en keek hem onschuldig aan. Hij was gerustgesteld. De naam moest gewoon toeval zijn. Net voor Blue verdween, veranderde hij echter in een gruwelijk blauw spookbeest. Met een slag van zijn staart deed hij de Herberg beven. Enkele kader-tjes vielen van de muren en Victor slikte. De Barman keek even ver-

stoord zijn richting uit. Ze kregen de opdracht om een lijst te maken van alle verschillende soorten kwaadaardige geesten en bestudeerden vervolgens de manieren waarop ze konden worden vernietigd of uitgedreven. Sommige van zijn medeleerlingen waren er best goed in, maar hij bracht er niets van terecht. Hij vertelde zijn moeder gefrustreerd dat hij geen talent had voor het bezweren van geesten en voor magie. Ze sprak hem moed in: 'Zie jezelf als een lege kruik die in de toekomst gevuld zal worden.'

'Zal ik net als jij het vuur kunnen beheersen?' vroeg hij haar.

'Je zal net zoals ik oneindig veel witte zielsenergie aan het reservoir kunnen onttrekken en je zal al mijn kunstjes kunnen doen alsof je nooit iets anders hebt gedaan. Je bent mijn kind en die kracht slaapt in je bloed.'

'Zal ik net als mijn vader de duisternis naar mij toe kunnen zuigen?'

'Net zoals hij zal je de zwarte zielsenergie kunnen beheersen. Vrees niet, op het gepaste moment zullen je talenten zich openbaren. Je zal nooit krachteloos zijn.'

De nieuwsberichten die ze de volgende jaren zagen, werden steeds maar slechter. Bij het testen van een nieuw wapen ging het mis. Een bom met een lading zwarte materie die werd afgeschoten op een magische poort ontplofte te vroeg en een groot deel van de bevolking van de Chinees-Russische federatie werd blootgesteld aan een vreemde straling. Er werd gefluisterd dat de mensen daar met miljoenen dood gingen en op korte tijd vervielen tot stof. Zij die niet stierven veranderden. De eerste dagen na de straling dwaalden ze rusteloos rond. Een paar weken later werden ze woeste jagers. Ze zogen de levensenergie uit mensen, dieren en planten. Een maand lang deden ze niets anders dan eten en ze werden ontzettend dik. Vervolgens kreeg hun huid een andere kleur, scheurde open en honderden rupsen kwamen naar buiten gekropen. Rupsen die grote vlinders werden en nadien de aarde verlieten om tussen de sterren op zoek te gaan naar zwarte materie.

In Afrika stierven miljoenen mensen van honger en dorst. De rest ging dood aan ebola en aan buitenaardse ziekten waarvoor nog geen

namen bestonden. De journalist die het nieuwsbericht voorlas, sprak koud en zakelijk over kinderheksjes die geofferd werden, stammenstrijd en kannibalisme. De Barman zweeg en staarde ongelukkig voor zich uit. Hij beëindigde de les veel te vroeg en ging weg zonder hun een opdracht te geven.

Tijdens de lessen debatteerden ze steeds meer over de klimaatsverandering die ontstaan was als gevolg van de vervuiling, maar ook door de aanwezigheid van de magische poorten die het magnetisch veld rond de aarde verstoorden en de ozonlaag aantastten. Superorkanen trokken sporen van vernieling door Midden-Amerika en raasden naar de oostkust van de Verenigde Staten. Er werden windsnelheden gemeten van meer dan vijfhonderd kilometer per uur. Er viel sneeuw in de Sahara en in Ierland klaagden de boeren over de droogte. De laatste jaren was daar geen druppel regen meer gevallen.

Een paar dagen voor Victors veertiende verjaardag hoorden ze dat door de stijging van de zeespiegel kuststeden in België en Nederland onder water liepen. Mensen werden opgevangen door familie, maar de meesten gingen naar kampen. De hopeloosheid van hun situatie maakte dat sommige van de bewoners hun verblijfplaatsen gingen vergelijken met concentratiekampen uit de Tweede Wereldoorlog. Boos en gefrustreerd schilderden ze de muren van hun onderkomen vol hakenkruisen met een rode streep door. Het duurde niet lang of gewelddadige sekten zagen het licht. De Nieuwe SS vocht tegen De Rode Ratten een grimmige oorlog uit om de heerschappij over deze getto's. Samen voerden ze strijd tegen de Grijsze Beren en de Rode Draken die vooral rekruteerden bij immigranten.

Aan de andere kant van de wereld verdween Japan langzaam maar zeker onder de golven. Het Japanse leger bereidde de uittocht al jaren voor. Ze voerden bliksemanvallen uit en bezetten een deel van Zuid-Korea. Nadat de Zuid-Koreanen en de Japanners elkaar bijna uitmoordden, kwamen miljoenen Noord-Koreaanse soldaten de grens over. Ze dreven de verzwakte legers de zee in en werden heer en meester van het schiereiland. De Barman gaf hun de opdracht om met alle mogelijke middelen hulp te organiseren voor de mensen die vanuit de kustgebieden naar het binnenland trokken.

Hijzelf vormde een strijdgroep en vertrok om op niet al te diplomatieke manier de macht van de gangsterbendes die profiteerden van de menselijke ellende te breken.

Victor kreeg het soms echt moeilijk tijdens zijn bezoeken aan de kampen. Zoveel leed kon geen mens onverschillig laten. Om niet te veranderen in een emotioneel wrak maakte hij gebruik van een trucje dat hij zichzelf leerde op het moment dat de vloek en de splinter van Chaos hun uiterste best schenen te doen om zijn vader en moeder te vernietigen. Hij richtte zijn blik naar binnen, verbrak alle verbindingen met zijn gevoel en steeg op naar een veilig plaatsje in zijn hoofd, waar niets of niemand hem nog kon raken. Van op een afstand bekeek hij dan de wereld doorheen de schietgaten van zijn verdedigingsmuur en hij betaalde met plezier de prijs van de eenzaamheid voor een leven zonder emotioneel lijden.

Zijn moeder wist al snel waar hij mee bezig was, zoals steeds, en waarschuwde hem voor de gevaren van zijn houding.

'Victor, zonder gevoel is er geen vreugde, is er geen hoop, is er geen liefde!' riep ze uit terwijl ze rond de tafel danste en probeerde hem te pakken te krijgen om hem eens goed door elkaar te schudden.

'Maar waarom voelen als het zoveel pijn doet, moeder? Ik kan beter helpen als ik niet constant sta te huilen!' antwoordde hij terwijl hij zijn best deed om te ontsnappen.

'Luister goed, Victor, mensen die het gevoel ontvluchten, verliezen hun hart en worden iets duisters,' fluisterde ze terwijl ze haar gezicht vertrok in een gemene, listige grijns en haar klauwende handen naar hem uitstak.

Alle haartjes in zijn nek waren rechtop gaan staan, maar vijf minuten later was hij de levensles die ze hem gaf al vergeten. Ah, hij was nog zo jong...

In het jaar dat hij vijftien werd veranderde alles. Tom, een goede vriend van zijn ouders, kwam bij hen wonen. Zijn moeder vertelde hem dat hij een moeilijke tijd doormaakte. Hij leek op de kinderen van Frieda maar was nog een paar maatjes groter. Hij was in de war, zoveel was duidelijk, maar hij was vriendelijk, grappig en altijd klaar

om te helpen. Victor kon het dadelijk goed met hem vinden. Hij was ook recht voor de vuist.

Op een dag zaten ze na het avondeten een spelletje te dobbelen. Ineens keek Tom naar zijn vader en vroeg: 'Weet je dat je stervende bent?'

Zijn vader knikte.

Victor staarde boos naar Tom. Met geweld gooide hij de dobbelstenen die hij in zijn hand had in de achthoekige houten bak die ze gebruikten voor het spel. De stenen schoten alle kanten op. Die vent wist hoe hij de gezellige sfeer moest verpesten. Hoe haalde hij het in zijn hoofd om over de dood van zijn vader te spreken alsof het een voldongen feit was?

Woedend schreeuwde hij: 'Mijn vader gaat niet dood, Tom! Mijn vader is ziek! Hij is altijd al ziek geweest!'

Tom legde zijn zware hand op zijn schouder maar hij schudde zijn hand weg.

'Hij is stervende Victor. Ik kan het ruiken. Maak van de tijd die nog rest gebruik om afscheid te nemen.'

Met grote passen liep Victor de kamer uit. Op dat moment haatte hij Tom.

Een paar maanden later stierf zijn vader. Die nacht staat voor altijd in zijn geheugen gegrift. Rond middernacht was hij wakker geschrokken. De temperatuur in zijn slaapkamer was ver onder het vriespunt gedaald. Alles was bedekt met witte ijskristallen. Kleine, doorschijnende wezentjes zweefden rond in de lucht, gevangen in iets wat leek op zeepbellen. Het was onnatuurlijk stil. Een schreeuw vol angst en pijn verbrijzelde het moment. Het lawaai dat maar bleef aanhouden deed het huis rammelen en beven. Ectoplasma kroop als rood slijm over de muren. Deuren en vensters knalden open en dicht. Victor sprong uit bed, stond voor een moment aan de grond genageld en stormde dan samen met Lupus en Blue naar de slaapkamer van zijn ouders. Zijn moeder en Tom probeerden de deur te openen, maar de slanke deurgreep in de vorm van een slang beet naar hen alsof het een levend wezen was. Zijn ma gebruikte haar witte vlam en Tom zijn onvoorstelbare kracht, maar ze kwamen er niet in. Voor een

moment viel het geschreeuw van zijn vader weg en kwam de rust terug. Hij vroeg aan zijn moeder wat er gebeurde.

'Je vader voelde zich niet goed. Hij wou een glas water. Ik kwam terug uit de keuken en stelde vast dat er een ondoordringbaar schild rond onze kamer lag.' Ze was nog niet uitgesproken of haar ogen werden groot. Het bloed trok uit haar gezicht weg en ze viel huilend in zijn armen. Zo kwetsbaar zag hij haar nog nooit. Hij voelde haar hart in stukken breken. Zijn ogen zochten Tom en hij stond dadelijk naast hem.

Zijn moeder kreunde: 'Hij heeft pijn, Victor. Hij gebruikt de splinter van Chaos om ons buiten te sluiten. Hij wil ons beschermen tegen de vloek die hem van binnenuit verscheurt. Hij gaat dood, Victor, hij gaat dood en ik kan hem niet helpen!'

Een dreunende slag... De deur kierde open. Een verschrikkelijke geur van verderf deed hen allen kokhalzen. Zijn moeder hulde zich in vlammen en liep als eerste naar binnen, Tom en Victor volgden.

Het lichaam van zijn vader was ontploft. Zijn resten lagen overal. De vloek die al jaren in hem woekerde kwam in de vorm van een dikke, vette vloeistof uit een buis gelekt. Die buis hing als een zwart schaduwbeeld zomaar in het midden van de kamer. De zwarte stroop deed zich tegoed aan zijn vaders bloed, vlees en zijn versplinterde beenderen. Door zijn dood was de vloek samen met de kwaadaardige navelstreng, die vervloekte en vervloeker voor altijd verbond, voor hen zichtbaar geworden. Victor voelde hoe de zwarte smurrie met duizend ogen naar hem keek. Als het kon, zou die hem en heel de wereld opeten.

Eensklaps vulden donder en bliksem de kamer. Chaos verscheen. Zijn vader was dood en de kosmische kracht die in hem gevangen zat was op zoek naar een nieuwe gastheer en draaide in de vorm van een bolbliksem rond en rond.

Zijn moeder keek niet naar dat spektakel. Uitzinnig van woede bestookte ze de moordenaar van haar man met haar heksenvuur. Tientallen zwarte tentakels verschroelden, maar er kwamen steeds nieuwe bij. Zijn ma ging door het lint. Ze zoog een enorme hoeveelheid witte zielsenergie uit het reservoir. Lupus gromde. Blue blies.

Als ik niet snel handel, zal ze de hele wereld opblazen, flitste het door zijn hoofd. Zonder na te denken, zonder een plan, sprong hij tussen haar en de vloek. Hij stak zijn handen uitnodigend in de lucht. Meer leek Chaos niet nodig te hebben. Een bom ontplofte in zijn hoofd. Met zijn geest gaf hij, zonder te weten hoe, richting aan deze tomeloze macht. Chaos vernietigde het boosaardige organisme en terwijl hij langzaam zijn bewustzijn verloor en op de grond viel, zag hij hoe Chaos in een laatste eruptie van geweld insloeg op de navelstreng van het Kwaad.

Een tijd later kwam hij schreeuwend bij bewustzijn. Chaos ging in hem tekeer. Hij gebruikte hem als boksbal. Victor vloekte, hij huilde en kotste. Ineens was de aanval voorbij en in de stilte na de storm was daar het verschrikkelijke besef: zijn vader, ZIJN VADER, was dood. Hij begreep het niet. Zo was zijn wereld niet. Dit was een nachtmerrie. Zijn moeder zat naast zijn bed. Ze nam hem in haar armen en kustte hem. Ze suste hem en zong zijn pijnen weg. Ze vertelde hem enkele geheimen om zijn geest los te scheuren van de verschrikkelijke wetenschap dat zijn pa was gestorven. Zo kwam hij te weten dat zijn vader op hun huwelijksdag werd vervloekt. Dat de splinter van Chaos nu in hem huisde als een onderdeel van het plan van Kukulkan om de mensheid te redden. Dat de kracht van de Leegte hem zou beschermen tot het moment dat hij actief deel zou nemen aan de strijd tussen de Leegte en Akash, tussen Goed en Kwaad.

Hij schreeuwde: 'Ik heb geen bescherming van de Leegte nodig! Waarom heeft hij mijn vader niet beschermd? Ik wil de splinter van Chaos niet! Dat monster heeft jullie pijn gedaan en is compleet nutteloos, want hij heeft mij vader niet kunnen beschermen. Waarom gebeurt dit allemaal met mij? Wat is mijn rol in dit verschrikkelijke toneelstuk?'

Zijn moeder antwoordde niet.

'Hoelang was ik van de kaart?' wilde hij weten.

'Eén maand. Je lag drie weken in coma. Je gebruikte Chaos om de vloek te vernietigen. Er kwam zoveel energie vrij dat je hersenen bijna smolten.'

'Dus de Leegte beschermde me niet?'